

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta pedagogická
Katedra českého jazyka a literatury

HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE
posudek vedoucího práce

Práci předložil – předložila: Bc. Klára Havrdová
Název práce: Humor v české autorské pohádce 60. let
Hodnotitel: Mgr. Vladimíra Brčáková

1. CÍL PRÁCE:

Analýza komiky ve vybraných titulech české nonsensové pohádky.

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ:

Diplomová práce (dále jen DP) je koncipována na dvě části – teoretickou a interpretační. Teoretická část sleduje pohádku v jejích charakteristických rysech, historickém vývoji, a to se zaměřením na českou autorskou pohádku (nonsensovou či s nonsensovými rysy). Dále studuje různé projevy humoru a jejich uplatnění v pohádkové tvorbě. Interpretační část přináší analýzu komiky v nonsensové pohádkové próze 60. let, konkrétně v titulech: *Fimfárum* Jana Wericha, *Jakub a sto dědečků* Miloše Macourka, *Praštěné pohádky* Ludvíka Aškenazyho.

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA:

Po formální stránce je DP na solidní úrovni. Jen škoda neuváděných stran v poznámkovém aparátu a některých syntaktických chyb.

4. KOMENTÁŘ HODNOTITELE:

Autorka se zdárně vypořádala s teoretickým vymezením pohádky lidové i autorské, tj. s její nově (netradičně) uchopenou poetikou. Na tomto místě si dovoluji jen dvě malé poznámky. Zaprvé Nezvalova „Anička“ sice bývá (bývala) označována za českou nonsensovou prvotinu, ale výzkumy počátků českého pohádkového nonsensu určily Josefa Čapka za průkopníka této žánrové varianty u nás, a to v souvislosti s jeho pohádkou *Můj tlustý pradědeček a loupežníci*, která byla publikována v *Nůši pohádek* již roku 1918. Zadruhé Jan Werich není typickým představitelem nonsensové pohádky, spíše reprezentuje autorskou pohádku s nonsensovými prvky. Werichovo inovátorství spočívá ve vtipných (ironických) vypravěčských glosách, jimiž autor reflektuje vlastní současnost na pozadí klasické pohádkové látky. O tom však diplomantka hovoří již sama (a dodávám, že velmi zasvěceně) v interpretační části. Otázkou je, co kdo za nonsens považuje. Pro někoho jsou nonsensové pohádky koncipovány na principu carrollovských snových obrazů, na poetické hravosti, asociativních postupech či jazykové komice, jež staví na doslovném rozvíjení frazému, tehdy dochází k tematizaci jazykové hry, jiný si pod nesmyslem představí absurditu v ději (logický paradox v motivické výstavbě) atd. Všechny zmíněné prostředky komiky včetně dalších, jako jsou nadsázka, naivita, černý humor, autorka fundovaně mapuje v teoretické části a následně jejich znalost uplatňuje při analýze vybraných titulů v části interpretační. Jako cennou hodnotím kapitolu, v níž autorka komparuje humor v nonsensové a novelistické pohádce.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ:

Proč jste k hlavním představitelům nonsensové pohádky 60. let zařadila Jana Wericha?

6. NAVRHOVANÉ HODNOCENÍ:

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikační stupeň **v ý b o r n ě**.

Datum: 16. 5. 2014

Podpis:

